
У Т Р О.

Кои нечакани стъпи смутиха свѣтостѣта на мъртвитѣ олтари?
Нечакани стъпи смутиха спѣщото страдание на моята душа.
Прѣстѣпнице, вървя по твойтѣ стѣпки, и прѣди оцѣ да запали
Нощѣта надѣ безднитѣ блуждающи вѣнци, ще те догоня.

О кой нечакано пробуди спѣщото страдание на моята душа?
Прѣстѣпнице, когато утрото разкъсва сѣннитѣ вуали
Надѣ стѣпитѣ, ще те догоня. (О, пожали ме ти).
И кървавѣ дѣждѣ ще ороси надвисналитѣ класове — (о, кой
ще ме пожали!)

Пробуди ти безумното страдание въ моята душа....
Защо? О шепнещо ридание на умираща вълна!
Ще те настигна азѣ, когато и потоцитѣ заспятѣ (О, пожали ме!)
А кой ще възвѣсти на плачущето утро, че азѣ безумно те обичахѣ
о, жена?